

שיר חודשי השנה

(מסיבת ראש השנה בכיתה א' – בכל גודל מכיכונים את שמו האזנים שנולדו בו.
ואפשר לשנות את השנה ולא שמו האזנים משנה לשנה, עם גיקונים קטנים).

שנת תשע"א התיישבה בכיסא וחשבה:
עבדתי קשה, ואני כל-כך עייפה!
הגיע הזמן לסיים, כי הגיע הסתיו;
סיימתי, עתה בא תורה של תשע"ב
עליי ללמדה כל פרט ופרט בקפידה
כדי שתיטיב למלא תפקידה.

היא קראה לתשרי, הבכור בין תריסר ילדיה,
שיביא את תשע"ב ויציג אותה לפניה.
אחריו התייצבו כל יתר אחיו בשורה –
סקרנים להכיר את תשע"ב הצעירה.

אימא תשע"א אז פתחה ואמרה:
"נעים להכיר, אני שנת תשע"א הזקנה,
ואלה תריסר ילדיי.
הם לך יעזרו לשובב את גלגל השנה
אציג אותם בפניך:

הנה חודש **תשרי** – הבכור בין כולם;
החודש שבו נברא העולם.
חגיגי בחגיו,
בפריחת החצב,
ועטור בצבעיו הרכים של הסתיו.
בתשרי, דעי לך, שנה צעירה,
חל יום ההולדת של **יערה**.

והנה **חשוון** – קצת פחות מהודר,
הסתיו בשערו כבר הפך אפרפר.
עצוב לו וקר.
את כל החגים לקח לו תשרי,
לפעמים אפילו את היורה.
לכן כה עצוב לו, עצוב לחשוון,
והוא מתהלך כל היום מעונן.
אבל מר-חשוון, לא עת היא לבכות –
הרם את עיניך, הבט בשדות!

הכותנה נקטפה, נזרעו התלמים,
כבר אפשר להביא את עונת הגשמים!
והעיקר – חשוב שתזכור:
חגים באמת אין לך,
אך יום ההולדת של **אור**
הוא סיבה טובה לשמחה!

עתה בא **כסלו** – בן אחרון הוא לסתיו
(או שמא ראשון הוא לחורף?)
כי כבר המטר, באלפי טיפותיו,
מדגדג ומרטיב לו ת'עורף.
איזה כיף לכסלו בבוק לבצבץ
ומעל שלוליות לקפץ!
ופורחים כרכומים, נפתחות רקפות,
ציפורים נודדות אחרונות כאן חולפות.
בידו מחזיק כסלו אבוקה,
לחג חנוכה.
את יום ההולדת של **פרח**, כסלו
מכל הימים בו אוהב.

חודש **טבת** – רביעי הוא בתור.
בפניו סערה נוראית – איזה קור!
והגשם דופק
בגגו בלי הפסק,
אך החום שבפנים
מלטף, מפנק.
בידו נרקיס פורח –
איזה יופי! איזה ריח!
ריח פרדסים נפלא
ממלא את העולם.
האם אמרו לך, תשע"ב החמודה,
שטבת הוא החודש בו **נוגה** נולדה?

חודש **שבט** אחרי טבת צועד,
והוא עטור כולו פרחי שקד.
לעצים כולם הן זהו זמן ואות
להתעורר, להתגנדר, להתהדר
לחג האילנות.
מי נולדה בחודש שבט?

מי אם לא **ענת**?

שובב, שמח ומבדח הוא האח **אדר**,
מפזר הוא עננים, סוגר ברזי מטר.
לבוש תחפושת צבעונית
של חרציות וכלנית.
חג פורים, דעי תשע"א, מגיע באדר.
לכן אדר הוא חודש נהדר.
ואם בחודש זה נולדו גם **נועם**, גם **יעל**,
אז יש ודאי סיבה טובה להשתולל!

שביעי בתור וראשון לאביב
הוא חודש **ניסן**.
איזו פריחה מרהיבה מסביב –
כולו מבושם!
מריחות משכרים,
מציוץ ציפורים,
מזמזום הדבורים
וממעוף פרפרים.
חג הפסח, הוא חג החירות,
גם הוא של ניסן, לכן הוא מבסוט.
לא פלא שבחודש כה נחמד
נולדה ילדונת שמה **עינת**.

חודש **אייר** חגיגי עד מאוד:
למדינה זהו יום ההולדת.
דגלים מכל עבר, הכול מלא הוד
בארצנו, ארץ מולדת.
לבוש כובע טמבל עם דגל ביד
עם כל עם ישראל הוא חוגג.
הוא מוזמן גם לבוא לביתו של **אלעד**
לחגוג עמו יום הולדת.

בא זמן ל**סיוון**, כאן נחתם האביב,
ומציץ אז ראשו של הקיץ.
את שלל הפרחים שקמלו מסביב
מחליפים כבר שמיר וגם שית,
ושבעת המינים מחכים כבר לאות
למצעד הבאת ביכורים,

כי הגיע, סוף-סוף גם חג שבועות
ובשלה הקמה בכרים.
שנת תשע"ב, בסיוון, עליך לזכור,
נולדה אצלנו **ליאור**.

תמוז – קיצי בבגד ים
בונה ארמון בחול,
אוכל גלידה ונהנה
בחופש הגדול.
שלל פירות של קיץ בסלו:
תפוח, ענבים, משמש ואבטיח.
הוא עם **נועה ולירון**
את יום הולדתן לחגוג מבטיח.

אב בא מזיע – החום בו מה רב!
הוא מותש ועייף מימות השרב.
חמנית כבר הבשילה, התירס נקטף,
וכולם מייחלים לבואו של הסתיו.
אז **סתיו** מגיעה, ומגיע גם **גל**
כי להם יום הולדת – איזה מזל!

אחרון הוא **אלול** – הצעיר בכולם.
הוא עומד בפינה מיותר.
בלי יום הולדת, בלי חג, בלי מועד
נותר לו רק...להיפרד,
ולומר לשנה שהגיע הזמן
להחליף שוב חדש בישן.

אז תשע"א לתשע"ב איחלה הצלחה,
ותשע"ב הודתה לכולם בשמחה,
והחלה מייד במלאכה.

ואם תשע"ב כבר יצאה למלאכה,
אז הגיעה העת שנאמר כאן ברכה
לילדי "הדס", להורים, לאחים,
לסבים, לסבתות ולכל האורחים.
שנה מלאת עניין ושמחה,
ובכל שתפנו – הצלחה!